

Maar de zon blijft verborgen. Er is een groote lichtblauwe wolk komen opzetten, die van tijd tot tijd door witte bliksemstralen wordt doorsneden. Wij gaan weer omlaag, door 't dennenbosch met de fitissen naar den tuin en daar zijn weer nieuwe geluiden. De merels en de zanglijsters hebben hun zang gestaakt en zijn nu vervangen door een groote troep groenvinken, die hoog in de met klimop begroeide populieren hun trillers en extase-roepen ten beste geven. Door hun groot aantal leveren ook zij nog een indrukwekkend geheel, dat echter ver achterblijft bij de majesteit van de lijster- en duivenhymne van een uur geleden.

Nu vormen de lijsters en de duiven eenzame figuren in het vinkenkoor. Maar in een hulstenaag lijken ze nog in de meerderheid te zijn, doch, wanneer we dichterbij komen, hooren we daar ook in de groene takken gekakel van kippen, de wielewaal, de wulpen, en de kieviet met meezenroep en nachtegaalslag en blijkt daar ten slotte een groote bende spreeuwen te huizen, die zich in den vroegen morgenstond al reeds bezondigen aan het parodieeren van alle natuurgeluiden. We willen hopen, dat ze 't doen met goede bedoelingen.

Dit is de laatste koorzang. Wel hooren we nu nog den heelen morgen wat de dichters het vogelenkoor noemen, maar dat bestaat uit afzonderlijke solisten, die alleen in bijzondere gevallen van elkander notitie nemen. Geen enkele vogelsoort heeft nu de overhand. De nachtegaal is weer opnieuw begonnen; hier en daar rust een lijster van zijn morgenarbeid en fluit een liedje, in de rozen zingen tuinfluiter en spotvogel, winterkoninkje schettert in de heg, de ijsvogel schiet fluitend over 't water, een specht schaterlacht in een hoogen populier, meezen ziegezagen en schetteren, de boomklever roept, een draaihals antwoordt hem, drie koekoeken ravotten in de eiketoppen, een roodstaartje zit te zingen op de leuning van de brug en in het hooge beukenbosch voert de vlinderachtige fluiter zijn luchtdans uit onder 't zingen van zijn tril-liedje. De morgenstond is voorbij, het dagelijksch bedrijf is begonnen.

JAC. P. TH.

UIT DE FOLKLORE.

Waarom men stroobanden om de boomen bindt.

Ik zag het dezen winter bij eenvoudige lieden aan den veldkant, dat al hunne vruchtbomen ter manshoogte een strooband, „zeel” droegen.

Bij de oude vrouw, die buiten waschgoed te drogen hing, informeerde ik vriendelijk naar de reden dezer doening, voor mijzelf menende met een der soorten van moderne rupsenvangerij te doen te hebben.

En wat antwoord kreeg ik?

„Och ja, dat môt men in Mirrewinters-nacht jawal doen, de ground is hier zao schraol, dat de baum anders in 't geheel nig drègt.”

O zoo, in den nacht van Kerstmis moeten de vruchtbomen van stroowissen worden voorzien een offer(?) gebracht alzoo aan het Opperwezen, om Dezen te bewegen veel ooft te schenken.

2. Een ander in Twenthe zeer verbreid volksgeloof is, om in genoemden heiligen Nacht de „wan” (een eenvoudig werktuig om het kaf van 't koren te scheiden) omgekeerd onder 't „balkenslop” (zolderopening) te leggen en den volgenden morgen de roggekorrels te tellen, die er onder gevallen zijn. Licht er een grove korrel onder, dan is dat een voorteken van welige oogst, veel (3 à 4) korrels van gevulde schuren; weinig of niets, van een mager jaar!

3. Wie dit verzuimd heeft op de hier beschreven manier na te gaan, kan ook in Mei-Juni nog de slagen tellen van den wachtel (kwartel): hut-ke-tut; hut-ke tut! Zoo vaak achtereen hij slaat, zooveel schepel rogge komt er dat jaar aan de vim (= 120 garven), de hoeveelheid rogge, die er aan komt varieert van 3 tot 4 schepel.

4. Toen ik nog in Berghuizen bij Oldenzaal was, en zeker nog, heerschte daar het geloof, dat met de takken van sporkelhout (Rhamnus) geen koeien mochten voortgedreven worden; zij zouden binnen korten tijd ziek worden en sterven. Nu staat Sporkelhout bij het volk in kwaden reuk, al de namen: Bloedhout, Hondsbroom, Schijfbezie wijzen daar op.

5. Gelukkig voor deze plant, dat de bijen er anders over denken. De stokjes, splöten, (van splijten noemt men ze hier) die in de bijenkorven dienen voor het vasthechten der raten, worden uitsluitend van deze houtsoort genomen. De imkers zijn van mening, dat de geur dezer pas geschildte takjes een bizondere aantrekkingskracht op de bijen uitoefent en deze takjes zeer gewild zijn. Ook in de bloemen van den Vuilboom immers komen deze diertjes graag en zuigen er het zoete sap.

6. Onze voorouders moeten heel goed met de gewoonten der mieren op de hoogte geweest zijn, en vooral met deze, dat ze hunne belagers met mierenzuur trachten in te spuiten. Immers men noemt ze hier mieg-empen; miegen = wateren, gewoonlijk van paarden gezegd, emper is een oud-Saksisch woord: staat waarschijnlijk in verband met „emsig” (h.d.). In Oldenburg heeten ze meig-lempkes. Wellicht is door kinder-etymologie empem daar veranderd in lempkes (lampjes).

Minder nauwkeurig zijn ze geweest, waar ze vertellen, dat vlas, voor den middag gezaaid, ook voormiddags bloeit, en dus ook het omgekeerde: na den noon gezaaid, namiddags in bloei.

Denekamp.

J. B. BERNINK.

